

NYHETSBRV **INDIEN**

utgivet av **Indienspecialisten EMPATUM**

Engelbrektsgatan 39, 114 32 STOCKHOLM Bankgiro: 5871-7315

Tel: 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se

Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl

Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 1 2011

Utkommer 5 gånger per år
Sextonde årgången

FATTIGDOM I INDIEN

Nu när Indiens ekonomi växer så det knakar, och fattigdomen enligt all tillgänglig statistik minskar, så debatteras fattigdomen minst lika intensivt som på 1970-talet. Nyhetsbrevets redaktör önskar att han hade klippt ut och sparat alla påståenden om fattigdomen i Indien som har gjorts, både i Indien och utanför, under den senaste tiden.

Tittar man i Tata Services Statistical Yearbook (TSSY) så står det att antalet fattiga år 1974 var 54,9 % av befolkningen, dvs mer än hälften. År 1994 var den 36 %, år 1999 26 % och 2005, sista tillgängliga året, 21,8 %. Definitionen på fattigdom är den som används av Planning Commission of India och är aningen mer restriktiv än Världsbankens, dvs den ger något färre fattiga. TSSY redovisar också fattigdomens minskning i de olika delstaterna, minst är den i Jammu & Kashmir (6,7 %) och högst i Punjab (39,9 %, upp från 6,2 % år 1999).

Indiens fattigdom är en ideologiskt laddad fråga, både i Indien och utomlands, även i Sverige. Nyhetsbrevets redaktör höll för några år sedan en kurs där han visade statistik över den indiska fattigdomen och dess gradvisa minskning. Detta gjorde en av åhörarna, en SIDA-anställd, nästintill rasande. Han påpekade vissa luckor i redaktörens framställning. Redaktören höll med om att luckorna utgjorde en svaghet och lovade att komma igen med mer information påföljande vecka.

Då han studerade fattigdomen för att fylla igen luckorna visade det sig att redaktörens tes, att fattigdomen i Indien minskar, stärktes. Påföljande vecka anlände redaktören laddad till tänderna med ny information, men den SIDA-anställde infann sig inte!

Detta var kanske ett tecken som såg ut som en tanke. Redaktören har tyckt sig märka ett motstånd mot Indiens ekonomiska utveckling. Motståndet är dels ideologiskt. Den "nehruviska socialismen" (Nehruvian socialism med blandekonomi, licensregler och en kraftigt kringskuren privat sektor), liksom socialismen i allmänhet, har kollapsat och ersatts av marknadsekonomi. Marknadsekonomin stora fördel är att den uppmuntrar företagande, kreativitet och enskilda initiativ och den genererar rikedom. Dess nackdel är att den inte fördelar rikedom, detta måste staten göra via skatter och offentliga satsningar. Men motståndet finns också hos dem som har Indiens fattigdom som levebröd, dvs biståndsarbetare, NGO-arbetare samt sociala och politiska aktivister av olika slag.

Men frågan är då: om man ser ett till hälften fyllt vattenglas, är det då halvtullt eller halvtomt? Om ett antal fattiga upphör att vara fattiga, skall man då glädjas över det, eller skall man förfasa sig över dem som inte har lyfts upp ur fattigdomen? Skall man rent av förhindra att några lyfts upp, om inte alla kan göra det precis samtidigt?

Denna fråga ställs på sin spets i en diskussion som utbrutit mellan Patrik French och den indiske författaren och kommentatorn Pankaj Mishra. Patrik French har skrivit en bok som heter *India, A Portrait*. Det är en av de många böcker som skrivs om Indien nu för tiden och som försöker förklara det mesta om landet.

French intervjuat personer som har lyckat komma sig upp i det indiska samhället. Bl.a. en fattig flicka som lyckades komma in på ett ITT, en landlös och illiterat dalit som fått ett fint arbete på en vingård, samt en man som på 1980-talet

NYTT INDIENFORUM I SVERIGE!

Statsvetenskapliga Institutionen vid Stockholms Universitet har inrättat ett "Forum for Asian Studies". Syftet är att öka kunskapen om Asien i Sverige och även utgöra en bas för forskningssamarbete. Man vill också vara en plattform för kontakter med akademiska institutioner i de asiatiska länderna. Man anordnar också serier av gästföreläsningar. Den första föreläsningen hölls av Alpa Shah och handlade om Indiens maoister.

Internetadress:

<http://www.statsvet.su.se/asianstudies/index.htm>

Man kan be att bli uppsatt på mejllistan kan man göra en intresseanmälan på adressen:

henrik.berglund@statsvet.su.se

NYHETSBRVET FÖRSENAT

Detta Nyhetsbrev är försenat. Den högst giltiga ursäkten är att Redaktören är i Indien, där han delvis befinner sig på resande fot. Annars är det ju inget som hindrar att han skriver och distribuerar Nyhetsbrevet från Indien - vi lever ju i IT-eran.

DETTA NYHETSBRVET

utannonseras till 1.728 mottagare. Därtill tillkommer de som själva letar upp Nyhetsbrevet på Empatums hemsida.

Bli medlem i Svensk-Indiska Föreningen! Sker enklast genom insättning av 150 kr (gäller för två personer) på postgiro 35 57 39-4. För studenter är avgiften 100 kr. Uppge även e-postadress.

<http://www.indien.nu/svensk-indiska>

TURISM TILL INDIEN

stod på gatan och sålde små hårschampooförpackningar men som nu sysselsätter mer än 1000 personer.

Dessa exempel finner inte nåd inför Pankaj Mishras ögon. Han raljerar jätteargt om daliten som arbetar på vingården (skall de fattiga börja dricka vin?) och mannen med hårschampo (nu kan de fattiga tvätta håret). Är glaset halvfyllt eller halvtomt?

Naturligtvis är orsaken till den vänsterintellektuelle Mishras surhet att marknadsekonomi gör det som den nehruviska socialismen aldrig förmådde: att lyfta ett stort antal fattiga ur fattigdomen. Dessutom gör marknadsekonomi något som vänsterintellektuella och kommunister aldrig kommer att förlåta den: den skapar en medelklass - som till på köpet rekryteras underifrån och därigenom minskar den potentiella revolutionära basen.

Kommunism.

Den gamla 1968-kommunismen lever fortfarande i Indien. Här får man höra de gamla välbekanta, men ack så bortglömda fraserna, USA-imperialismen, den vetenskapliga socialismen, falskt medvetande m.m. Indiens största kommunistparti, CPI, fastställde för något år sedan att partiet BJP är "mer imperialistiskt" än Kongresspartiet, att högteknologiavtalet med USA (det s.k. atomavtalet) är "mycket imperialistiskt" samt att allmänna val "kan vara imperialistiskt", dock inte valen i Indien.

Det ger samma AHA-upplevelse som när man ser en gammal 1960-talsbil på gatan.

Den nya, liberaliserade ekonomin är givetvis "imperialistisk", trots att mängder av fattiga har lyfts upp till en bättre nivå. Så om en fattig flicka kommer in på ett IIT eller en dalit får arbete på en vingård så är väl det antagligen "imperialistiskt". Så åk till vingården och be att få tala med imperialisten! All vet säkert vem som avses!

Förresten: Be då "imperialisten" att fylla ett vinglas till hälften. Diskutera sedan med honom om det är halvtomt eller halvfyllt!

Nyhetsbrevet har flera gånger tidigare behandlat olika aspekter av turism till Indien. Indien tar emot ca: en tredjedel så många turister som Thailand. I denna tredjedel turister ingår då också de flesta affärsresenärer och utlandsindier som kommer tillbaka till hemlandet på besök. Att turismen till Indien inte är större har flera orsaker.

Flygförbindelser.

Fram tills nyligen var flygförbindelserna till Indien både dyra och dåliga. Skulle man någon annanstans än till Delhi eller Mumbai fick man resa med separat inrikesflyg, vilket innebar terminalbyte, väntan i flera timmar (ofta nattetid) och som lök på laxen tvingades man betala för det. Nu har flygförbindelserna förbättrats avsevärt. Med **Jet Airways** kan man kombinera den internationella biljetten med inrikesbiljetter till de flesta städer. På hemresan kan man oftast checka in bagaget till Sverige i den stad där man påbörjar hemresan. Terminalbytena har också förenklats avsevärt. I Delhi behöver man numera inte byta terminal alls. **Qatar Airways** är bra på södra Indien. Vad sägs om att flyga från Stockholm till Trivandrum eller Kochi med bara ett byte (i Doha)? Nyhetsbrevets redaktör har flugit Stockholm-Doha-Kochi och hem Delhi-Doha-Stockholm, en s.k. "open jaw". Dessutom har Qatar Airways ett synnerligen generöst poängsamlarsystem där man ganska snabbt får ta med sig extra kilo bagage. **Finnair** är det bästa alternativet om man bara skall till Delhi.

Inrikesflyget.

Inrikesflyget har blivit punktligare och pålitligare. Kapaciteten har ökat som en följd av de nya flygbolagens intåg. Men fortfarande händer det att flyg ställs in eller att reserverade platser plötsligt inte finns. Dessutom har faktiskt priserna gått ner! Idag kan man få ganska billiga biljetter, fr.a. om man bokar via internet.

Hotellen.

Det råder brist på hotellrum i de stora städerna i Indien. Särskilt fattas det mellanklasshotell. I Indien finns det en övertro på femstjärniga hotell. Indiska fyr- och femstjärniga hotell är dyrare än i övriga asiatiska länder.

Image.

Indiens image har förbättrats. Den gamla fattigdomsbilden har börjat ersättas av det kulturellt och socialt intressanta Indien. Indien börjar också bli något av en upmarket-destination, som inte längre förknippas med enbart backpackers och budgetresenärer. Nu börjar Indien även bli en destination för yogautövare, för dem som vill ha ayurvediska behandlingar eller gå till tandläkaren.

Fler destinationer.

De tre mest kända delstaterna är Rajasthan, Goa och Kerala. Till detta kommer den s.k. Gyllene Triangeln (Delhi-Agra-Jaipur). Om turismen skall öka måste fler destinationer sättas på kartan, t.ex. Orissa, nordöstra Indien, Tamil Nadu, Gujarat.

En okänd pärla är t.ex. stranden i Diu (Gujarat). Den ligger på fastlandet mitt emot ön Diu. Den är lång och lagom grund och har inga starka vågor. Vid redaktörens besök för ett antal år sedan fanns bara ett enda hotell. Man skulle också kunna utveckla turismen till indiska Himalayas. Av någon anledning har Nepal monopoliserat Himalayas.

Detta förutsätter naturligtvis bättre kommunikationer till dessa ställen. Idealet är naturligtvis att man kan flyga internationellt direkt till städer som Jaipur, Ahmedabad, Bagdogra, Shillong, Bhubaneshvar och liknande.

Cochin.

Cochin är en stad med stor turistpotential. Staden är ren och trevlig, lätt att shoppa i, staden har flera attraktioner som t.ex. Fort Cochin, Bolgatty Island och alldeles i närheten finns inte mindre än tre stränder: Varkala, Marari och Cherai. Det är lätt att göra utflykter från Cochin, både till bergen (Periyar och Munnar) eller på backwaters. Här borde svenska resebyråer lansera paket som består av t.ex 10 dagar i Cochin på egen hand med förslag till utflykter. Och eftersom man har tio dagar på sig kan man passa på att gå till tandläkaren, skaffa nya glasögon och operera den sneda tån.

Bokrecension:

SNÄLL BJP-FARBOR MINNS

L. K. Advani: **My Country, My Life**. Rupa & Co, New Delhi 2008. ISBN 978-8129-113634.

BJP-ledaren L.K. Advani har kommit ut med sina memoarer, en 986 sidor bamsig tegelsten. Man får läsa om hans ungdom i Sindh i nuvarande Pakistan, där hinduer och muslimer levde blandat, umgicks med varandra och deltog i varandras festivaler. Ingen tänkte i "vi-och-dom"-kategorier. Efter delningen i Indien och Pakistan flyttade Advani till Indien, där han hamnade i Rajasthan och blev aktivist i RSS.

Det är intressant att läsa hur RSS och VHP skildras som ganska moderata och respektabla organisationer. Han anser att dessa organisationer utsätts för illvillig propaganda, som t.ex. att Nathuram Godse, som mördade Mahatma Gandhi, skulle vara RSS-aktivist. Sanningen är, enligt Advani, att Nathuram Godse lämnade RSS 15 år innan dådet begicks, och hade hunnit bli en arg kritiker av RSS.

Man får följa Advanis långa karriär i detalj, med skildringar av olika val och kontroverser. Det är inte utan att man ibland frestas hoppa lite i boken. Han tycks inte ha mött Mahatma Gandhi, som han hyser stor respekt för. Där emot mötte han Indira Gandhi, som han beskriver som stel och reserverad.

Han hade i början vissa förhoppningar på Rajiv Gandhi, men ansåg (i likhet med många andra) att Shah Bano-fallet var början på Rajivs nedgång. Han har ingenting positivt att säga om Kongresspartiet eller någon av dess ledare. Nehru var svag och förde en felaktig politik gentemot Kina. Indira Gandhi var maktfullkomlig, hänsynslös och införde röstbankspolitik (vote bank politics) vilket medförde att Kongresspartiet sedan dess har gett efter för minoriteter och särintressen, detta i sin tur har satt sekularismen ur spel. Rajiv hade goda intentioner men var svag och kunde inte stå emot de särintressen som hans mor uppmuntrat. Narasingha Rao och Manmohan Singh framställs också som svaga och veliga, även om Advani är försiktig med att kritisera Manmohan Singh.

Annat är det med Atal Bihari Vajpayee, som har varit Advanis vapenbroder och parhäst hela livet. Han höjs till skyarna och prisas genomgående i hela boken. Han har också skrivit förordet till boken.

Advani skriver intressant om Muhammad Ali Jinnah, Muslim Leagues ledare och Pakistans grundare. I början var Jinnah sekulär, han ville ha ett sekulärt Pakistan med religionsfrihet. Advani hänvisar till ett tal som Jinnah höll på detta tema. Det var detta tal som Advani citerade under sin beryktade resa i Pakistan och som ledde till att han fick avgå som ordförande för BJP efter sin hemkomst. Enligt Advani genomgick Jinnah en förändring senare livet, någon gång i slutet av 1930-talet, då han blev mera muslimsk och "kommunistisk". Det var också då han slutade att dricka alkohol och bära västerländska kläder. Alldeles före sin död, ändrade sig Jinnah igen och ångrade t.o.m. att han bidragit till att skapa Pakistan - allt detta enligt Advani.

Advani svär sig fri från att ha haft någon del i raserandet av moskén i Ayodhya. Däremot anser han att man borde bygga ett tempel där, och han drar en intressant parallell till återuppbyggnaden av templet i Somnath i Gujarat. Det skedde på 1950-talet med stöd av den dåvarande centralregeringen under Nehrus ledning. På samma sätt anser Advani att centralregeringen borde ha stött ett tempelbygge i Ayodhya.

Framåt slutet av boken blir Advani inrikesminister (Minister of Home Affairs) i Vajpayees regering, och det är kanske den mest intressanta delen av boken. Man märker att Advani trivs som Home Minister. Han börjar skildringen med att skriva "När jag fick hand om Home Ministry blev jag illa berörd över motsättningen mellan den ståtliga byggnaden och den tröghet och stagnation som kännetecknade ministeriets sätt att fungera". Han beskriver hur han ryckte upp Home Ministry, hur han medverkade till att avsevärt förbättra säkerhetstjänsten, hur han försökte kartlägga och motverka illegal invandring i nordöstra Indien m.m. Han anser att nordöstra Indien har negligerats av cen-

tralregeringen, men nu försöker han att sätta det på kartan. Han initierar även reformer av polisväsendet. Kapningen av flyget IC 814 från Kathmandu till Delhi år 1999 (se Nyhetsbrev 1-3/2000) ägde rum under hans tid som inrikesminister. Han anser det helt klarlagt att kaparna, och senare talibanerna i Kandahar, agerade i detalj på order av den pakistanska underrättelsetjänsten ISI. Han ondgör sig också över det bristande internationella stödet för Indiens kamp mot terrorismen, som ju på den tiden just därför kallades för "det ensamma kriget".

Advanis reflexioner om religionens roll, både i samhället och för honom själv, är intressanta. Själv är han inte aktivt religiös, han gör inte *puja* på morgonen och går inte särskilt ofta i templet. Men han anser sig vara en andlig person och tror på hinduismens grundläggande läror. Hans etik och moral härrör ur hinduismen. I Indiens fall måste samma sak gälla: staten har ingen religion, den är sekulär, men den etik och moral som staten vilar på härrör ur hinduismen. Full religionsfrihet skall gälla, och ingen religion skall gynnas eller missgynnas av staten. Detta är sann sekularism. Här anser Advani att Kongresspartiet har fallerat, man har fallit undan för särintressen, främst då muslimer och sådana som är fiender till indisk kultur. De senare återfinns främst bland kommunisterna. Ett exempel är att olika kommunistledare ibland har vägrat att inviga saker genom att tända en lampa eller krossa en kokosnöt, detta därför att det skulle vara "hinduiskt". Advani anser att sedan är "indisk".

Han ondgör sig över korruption och fattigdom, som han anser vara helt onödiga och som orsakar så mycket smärta och lidande. Överhuvudtaget framstår Advani som en äldre, vis och godsint farbror som visserligen har begått misstag, men som alltid varit helt igenom ärlig och hederlig.

Boken är utan tvekan läsvärd. Men 986 sidor? Offra ett antal halvtråkiga TV-kvällar så är det gjort! Men ha en extra kudde att lägga boken på i beredskap!

ANMÄL ADRESSÄNDRING!
Gäller även e-postadresser.

Maoisterna:

RÖD STJÄRNA I DJUNGELN

Nyhetsbrevet har tidigare (nr 2 o 3 2010) skrivit om Jan Myrdal och maoisterna i Indien, även kallade naxaliterna. Det påstås ibland att maoistupproret är ett "glömt krig" som ingen bryr sig om. Inget kan vara längre ifrån sanningen. Indiska tidningar har nästan dagligen artiklar om maoisterna, vad som driver dem, hur mycket stöd de egentligen har, hur man bäst skall bekämpa dem m.m. Alla är eniga om att man förutom polisiära insatser också måste inrätta en effektiv administration och åstadkomma social utveckling i områdena.

Det finns inte så lite mytbildning runt maoisterna. En myt är att de kanske kommer att ta över stora delar av Indien, som därmed riskerar att gå "Nepal-vägen". De som sprider denna myt brukar påstå att maoisterna redan behärskar ungefär en tredjedel av Indien! Detta är naturligtvis nys. Sanningen är att maoisterna "behärskar" ett antal områden i västra Västbengalen, södra Bihar samt i Jharkhand och Chattisgarh. Men i stora delar av dessa områden finns även de indiska myndigheterna, man har lyckats genomföra val i dem, folk reser in i och ut ur dem. Nyligen besökte inrikesminister P. Chidambaram ett område som "behärskas" av maoisterna. Även maoisternas kärnområden, som verkligen behärskas av dem, besöks ganska ofta av journalister, socialarbetare samt tydligen även av Jan Myrdal som reste både dit och därifrån utan alltför stora svårigheter.

En annan myt är att de lever helt och

hållet på det starka stöd de har bland lokalbefolkningen. Detta är bara delvis sant. Som alla "befrielse rörelser" har de ett visst stöd, men de använder också skrämstaktik, utpressning och våld mot sina egna. Ofta framträder lokalbefolkningen i indisk TV och klagar över den behandling de fick av maoisterna, som t.ex. med våld hindrade dem att rösta, eller att maoisterna har dödat skollärare eller läkare.

En tredje myt är att maoisterna inte ägnar sig åt terrorism (att man anfäller tredje man) utan att man bara anfäller och eventuellt dödar fiender. Emellertid är det nu klarlagt att det var maoisterna som sprängde ett tåg, Gyaneswari Express den 28 maj 2010, där 148 passagerare dog. Detta har man klarlagt genom att analysera avlyssnade telefonsamtal. Det intressanta är att några av samtalen fördes mellan medlemmar av människorättsorganisationen People's Committee Against Police Atrocities (PCAPA).

Den fjärde myten är den om doktor Binayak Sen. Binayak Sen är en läkare som verkade i de maoistiska områdena. Han är också en social aktivist och en typisk maoistisk "sympatisant" (mjuksympatisör, en som sympatiserar så mycket han kan, dock inte så mycket att han måste stå till svars för det. Lenin kallade dessa för "politiska idioter").

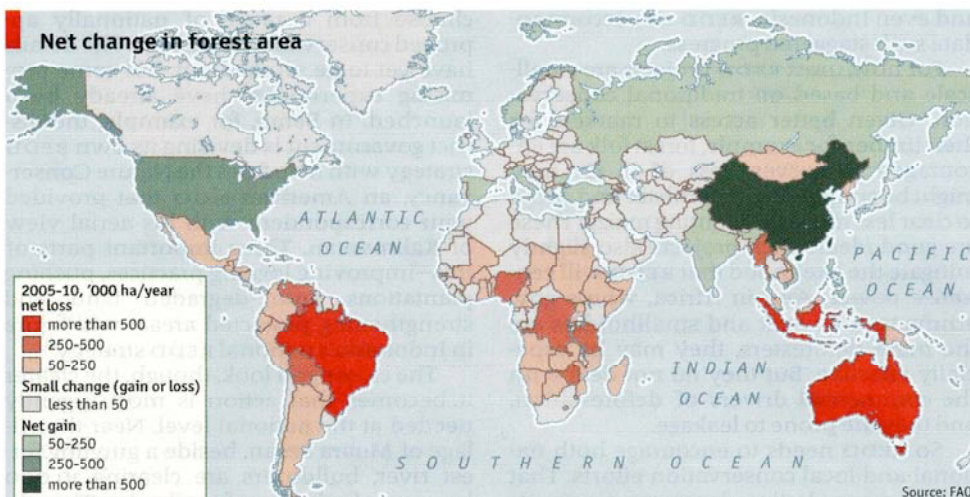
Binayak Sen ertappades med att smuggla brev till och från en fängslad maoistledare, som han tilläts besöka för att ge medicinsk vård. För detta dömdes han till livstids fängelse för landsförräderi. Detta resulterade i ett ramaskri i Indien och en

intensiv debatt utbröt i massmedia om var gränserna går för yttrandefriheten och handlingsfriheten. Arundhati Roy (som själv skall ställas till svars för att hon har sagt att "Indien inte har någon rätt till Kashmir" vid ett seminarium i Delhi), Nobelpristagaren Amartya Sen och Amnesty International ryckte ut till Binayak Sens försvar. Senare undanröjdes domen av Supreme Court och Binayak Sen försattes på fri fot, men anklagelserna kvarstår.

Domen mot Binayak Sen var naturligtvis oproportionell mot vad han hade gjort, och var dessutom politiskt klumpig. Den uppmuntrade bara maoisterna och deras sympatisanter. Binayak Sen har själv sagt att han är emot parlamentarisk demokrati och att han anser att alla samhällen bygger på våld. Han är ingalunda någon snäll läkare och socialaktivist utan en relativt hårdför kommunist. Men detta är naturligtvis ingen anledning att bura in honom.

Områdena där maoisterna verkar är eftersatta och negligerade av myndigheterna. En konfliktsak är att ett antal tunga industrier, fr.a. gruvindustrier vill etablera sig eller redan har etablerat sig i områdena. Detta har resulterat i att lokalbefolkningen har blivit av med sin mark och även drabbats av föroreningar. Att föra en kamp mot detta är givetvis helt legitimt. Men måste kampen ske på maoistiskt sätt med vapen? Just i Indien, av alla länder, är förutsättningarna extra goda för att föra en ickevåldskamp i enlighet med Mahatma Gandhis riktlinjer.

Om någon tvivlar på detta så är det bara att titta på socialaktivisten Anna Hazare, som gör just detta i sin kamp mot korruption, och som på kort tid har tvingat regeringen att lyssna och vidtaga åtgärder

SKOGEN ÖKAR!

Det är väl ingen som tror att Indiens skogar minskar? Nej, tvärtom: skogsytan ökar faktiskt. Under perioden 2005-2010 ökar skogsytan i Indien med 50 till 250 tusen ha per år! Blygsamt, men dock ingen minskning. Det något märkliga med kartan här bredvid är att Kina har fått högsta betyg, trots att man vet att det äger rum en allvarlig skogsskövling i Tibet.

Källa: Economist Sept 25, 2010